

Amarinda ügyfeleit várja tárgyalásra. Kinéz az iroda ajtaján, egy jól öltözött, fess fiatalembert pillant meg, aki szemmel láthatóan őt méregeti. „*Lehet, hogy tetszem neki? Elvégre mások által csinosnak mondott ifjú hölgy vagyok, bár ő azért kissé fiatal hozzám. De a mai világban sosem lehet tudni*” - szólal meg a női hiúság Amarindában.

Az ügyfelek késnek, hozzáfogni már nem érdemes semmihez, mert ha megérkeznek ügyis meg kell szakítania a tevékenységét. Így hát kicsit elrévedezik a múlton. „*Gratulálok Boldogvári Amarinda, Ön jeles eredménnyel igazgatásszervező végzettséget szerzett.*” - hangzottak a dékán úr szavai a diplomaosztón. Igen, ez volt a vágya: a köz szolgálatába állni, segíteni az embereken, intézni ügyes-bajos ügyeiket. Hát jobban ez nem is sikerülhetett volna, mert a járási hivatal gyámügyi osztályán ezt igazán nap mint nap gyakorolhatja.

De hogy is indult mindez? Oh, igen, az a borzalmas első nap, amire oly izgatottan készült. Előző este már kivette a ruhásszekrényéből a szürke kiskosztümjét, fehér blúzáát, testszínű nylonharisnyáját és előkészítette a kosztümhöz illő középmagassarkú fekete cipőjét, ahogyan azt a köztisztviselőknek javasolt öltözködési szabályokban olvasta. A belépési ceremónia után, épp az osztályvezető vezette körbe az irodákon és mutatta be leendő kollégáinak, amikor hirtelen nagy sürgés-forgás támadt. A munkatársak telefonokhoz rohantak, hevesen ütötték a számítógép klaviatúráját, felbolydult az összes iroda, mint a méhkas. S hogy mi okozta mindezt? Felelőtlen szülők által magukra hagyott kisgyermekéről érkezett bejelentés. Kilenc gyermekről volt szó, a legkisebb egyéves a legnagyobb tizenkettő. A helyzet azonnali döntést igényelt, a kiskorúak ideiglenes hatályú elhelyezésének végrehajtásához az - amúgy is folyamatos létszámihiánnyal küzdő - osztály összes dolgozójára szükség volt, így ő sem maradhatott ki belőle. Beült hát kolléganőivel – mivel ezen a pályán férfi dolgozó elvétve akad - az egyik mikróbuszba, s elindultak a gyermekekért. A busz ablakán keresztül bámulta az elsuhanó kirakatokat, moziplakátokat, s azon gondolkodott, hogy kedvenc rendezője új filmjét mikor nézze meg, s vajon lesz-e majd olyan jó a film, mint amilyen a regény volt. A gondolataiból felocsúdva észrevette, hogy elfogytak a kirakatok, plakátok, s már csak úttalan utakon, roskadozó házak között döcög a járművük. Amikor azt hitte, hogy ennél rosszabb hely nincs is a világon, akkor a busz letért az útról és sárban forgó kerekeivel egy lakhatásra alig-alig alkalmas kicsi viskóhoz gurult. A buszból kilépve bokáig süllyedt a fekete középmagassarkújával a bozótos sárban. A házikóból egyesével hozták ki a szemmel láthatóan elhanyagolt, megszeppent gyermekeket, s szállították őket biztonságos helyre, nevelőszülőkhöz. Este pedig a sáros, bozóttól összekarcolt cipőjét, kiszakadt harisnyáját ledobva, fáradtan zuhant az ágyba. Álmában egy kisházikóból maszatos arcú, hiányos

öltözékű gyermekek léptek ki és csak jöttek, jöttek egymás után végeleáthatatlan sorban, szünni nem akaróan. Aztán hosszú csend, majd az egyetemen zh-t ír, melyben 90 perc alatt kell döntést hoznia és elkészítenie egy képzeletbeli ügy határozatát. Olvassa a megoldandó problémát, értelmezi, már eltelt félóra. „*Gyorsan gondolkodni, gondolkodni, tényállás tisztázása, kötelezettségek előírása, nem, mégsem ezt, juj már csak 20 perc van hátra és még indokolni is kell, plusz a jogszabályi hivatkozások, oh, de sok van ebből is. Már csak 3 perc, dátum és aláírás, de ki is a kiadmányozó, gondolkodj Amarinda, gondolkodj!*” – „*Lejárt az idő, kérem, fejezzék be a dolgozat írását!*” – Huh, kész az utolsó percben. Megnyugvás. „*Te oda azt írtad, hogy....?*” „*Jaj, mit is írtam, nem azt írtam, biztos, hogy jót írtam?*” Ébredés után meg is állapította, hogy a gyakorlatban mindent sokkal gyorsabban kell tenni, mint az egyetemen.

Késnek, Amarinda ismét kipillant az ajtón, de csak a fiatalember néz vissza rá. Biztosan egy frissen végzett jogászpálya, valamelyik ügyvédi irodából. Ha most telne az első napja, talán még kacérkodna is vele, de már az ötödik évét tapossa ezen a helyen. Várakozás az irodában, de nem úgy Amarinda fejében, ahol már meg is jelent a második munkában töltött nap képe. Ekkor már tanulva az előző napi esetből – hanyagolva a köztisztviselői dress code-ot - sportosan öltözködött, biztos, ami biztos. Ahogy beért a munkahelyére, osztályvezetője azzal fogadta, hogy két ügyintézőjük betegség miatt otthon maradt, s idézett ügyfelek vannak. Mivel a többi ügyintéző is tárgyal és ügyfelet fogad, ezért neki kell megtartania a védelemben vételi tárgyalást. Gyorsan átvették a tárgyalás szabályait Szerencse, hogy az egyetemen megtanult tízujjal gépelni, így nem okoz majd problémát egyszerre kérdezni, figyelni és rögzíteni a nyilatkozatokat. Megkapta az előadói ívet, benne az ügy irataival, áttanulmányozta. Iskolai hiányzás, rossz társaság. Kilenc órakor megérkeztek az ügyfelek, szőke, vékony, szeplős kamasz fiú – Amarinda magában el is nevezte őt Szepinek - az édesanyjával, az esetmenedzser és a családsegítő. Elkezdődött a tárgyalás, ő pedig – a tárgyaláshoz nem illő farmerban és sportcipőben - sorra tette fel a kérdéseit, köztük a legkézenfekvőbbet: „*Miért hiányoztál az iskolából?*” Szepi félszegen, motyogva válaszolta, hogy barátaival csavargott a városban, s könnybe lábadt szemmel kérdezett rá, hogy erről az édesapja is értesül-e majd, mert tőle nagyon fél. „*Igen, erről az apát is tájékoztatni kell.*” Ő a tárgyaláson azért nem tudott megjelenni, mert - az anya elmondása szerint - „*idegrendszeres viperája*” van, s gyakran „*idegbe jön.*” Amarindán erre most kitör a korábban visszafojtott kacaj. Majd eszébe jut, hogy ekkor ismét nem volt jó éjszakája, mert amikor mély álomba szenderült, ott ült vele szemben egy szőke, vékony, szeplős kamaszfiú könnytől csillogó szemekkel. „*De hát ő...., de hát ő Szepi!*” S maga sem értette, hogy miért, de kezdte

megkedvelni a szabályszegő, csavargó Szeplit, mert azok a könnybe lábadt szemek azt sugallták, hogy nincs még veszve minden. Pedig veszve volt, mert később hallotta Szepiről, hogy borzalmas dolgokat művelt és a bűnöző gyermekek otthonába, a Szőlő utcába került.

Még egy pillantás az ajtóra, az ügyfelek még mindig sehol és ráadásul az a helyes srác is eltűnt, biztosan végzett már a dolgával. Fogynak az értékes percek még öt perc utolsó esély és ismételten idézés küld ki, pedig rövidesen döntenie kell az ügyben.

Hogy is volt az az újságcikk, amit múltkor olvasott? Újabb gondolatok férköznek a fejébe. Ja igen, a „44 éves Frédéric Desnard 360 ezer eurót, (111 millió forintot) követel volt munkaadójától, amiért négy éven keresztül annyira unalmas volt a munkája, hogy az egészsége látta kárát”. A parfümgyári dolgozó azt mondta a Le Point című lapnak, hogy depressziós volt és szégyellte magát, mert a semmiért kapta a fizetését. Monsieur Desnard mondataiból ő két tanulságot szűrt le: az egyik az, hogy soha nem lesz 111 millió forintja, a másik pedig az, hogy nincs miért szégyenkeznie. A gyermekvédelmi, gyámügyi munkát az unalom helyett a különböző élethelyzetek, újabb és újabb megoldandó problémák, állandó pörgés jellemzi. Bepillantást nyerhetsz családok életébe, úgy érzed magad, mintha filmet néznél vagy regényt olvasnál. A másik oldalon viszont ott van a megfeszített munkatempó, a fizikai és pszichés megterheltség. Ez az a munka, ami nem ér véget a munkaidő végén, ezt magaddal viszed még az álmaidba is. Még ott is azon rágódsz, hogy abban a pillanatban, amikor gyors döntést kellett meghoznod, vajon jól döntöttél-e, még próbálsz a „bűnöst” is mentetetni, hátha lehetett volna másképp csinálni. Tehát itt arról, hogy valaki a semmiért kapná a fizetését, szó sincs, sőt ez az a munka, ami megfizethetetlen. Sokan ezért hagyják el a pályát, így nem csoda, hogy ő is az egyik legrégebbi dolgozónak számít ezen a területen.

Filozofikus gondolataiból erős kopogás riasztja fel. Felnéz, a folyosói fiatalember a legjobb modorral kérdezi, nem zavarja-e, ha bejön hozzá. Amarinda beengedi. A fiú határozott fellépéssel, szépen megfogalmazott mondatokkal mesélni kezdi történetét, mely szerint rossz társaságba került, kábítószerrel élt, s végül fegyverlopásba keveredett, mely javítóintézetbe vezetett. Tanult az esetből, most már tudja milyen káros a drogfogyasztás, veszélybe sodorja az embereket, bűnelkövetőkké teszi őket. Nem akar visszakerülni a javítóintézetbe, s barátainak és másoknak is a jó utat tanácsolja. Amarinda szavai még most is a fülében csengenek, amikor arra hívta fel a figyelmét, hogy aki rossz útra tereli őt, az nem barát, az csak haver, mert a barátok vigyáznak egymásra.

Amarinda nézi, csak nézi azokat a könnybe lábadt szemeket. „De hát ő..., de hát ő Szepi!” Amarinda bizakodni kezd, az ilyen esetekből merít majd erőt, ha csüggedne.